

Sygn. akt: VIII C 36/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 10 września 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Anna Jakimów

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 września 2013 roku we W.

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko R. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej R. K. na rzecz strony powodowej Gminy W. kwotę 122,40 zł (sto dwadzieścia dwa złote czterdzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty od dnia 16 sierpnia 2011r. do dnia zapłaty;

II. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 13 sierpnia 2012 r. strona powodowa Gmina W. domagała się zasądzenia od pozwanej R. K. kwoty 122,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, iż pozwana w dniu 1 sierpnia 2011 r. korzystała z tramwaju linii nr (...) bez ważnego biletu. Na skutek przeprowadzonej kontroli, strona powodowa wystawiła pozwanej wezwanie do zapłaty, w którym zobowiązała ją do uiszczenia w terminie 14 dni kwoty dochodzonej niniejszym pozwem, na którą składają się kwota 120 zł tytułem opłaty dodatkowej i kwota 2,40 zł tytułem opłaty za przejazd. Wysokość przedmiotowych opłat wynikała z uchwały Rady Miejskiej W. nr XXI/681/08 z dnia 15 maja 2008 r. Termin do zapłaty wyznaczony przez stronę powodową upłynął bezskutecznie, w związku z czym ponownie skierowała ona do pozwanej wezwanie do zapłaty. Wezwanie to również okazało się bezskuteczne.

W dniu 17 września 2012 r. został wydany nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k. 4).

Wniesionym w dniu 4 października 2012 r. sprzeciwem pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości domagając się oddalenia powództwa.

W uzasadnieniu podała, że w dniu kontroli jechała na kurs florystyczny organizowany dla osób bezrobotnych przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej. Podała, że była zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku. Podniosła również, że zobowiązana była do płacenia alimentów w kwocie 160 zł na małoletniego syna.

Na rozprawie w dniu 10 września 2013 r. pozwana wniosła o umorzenie sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 sierpnia 2011 r. o godz. 9.00 pozwana R. K. poruszała się tramwajem linii nr (...). Pozwana wsiadła do tramwaju na ul. (...) i poruszała się w kierunku placu (...).

Na skutek przeprowadzonej przez pracowników strony powodowej Gminy W. kontroli biletów, pozwanej wystawiono wezwanie do zapłaty nr (...) wskazując na brak ważnego biletu na przejazd i zobowiązując ją do zapłaty w terminie 14 dni kwoty 122,40 zł, na którą składały się opłata za przejazd w wysokości 2,40 zł oraz opłata dodatkowa w wysokości 120 zł.

Dowód: -wezwanie do zapłaty nr (...), k. 25;

-przesłuchanie pozwanej R. K., protokół rozprawy z dnia 10.09.2013 r., płyta CD, k. 51.

Pozwana w okresie od dnia 17 czerwca 2011 r. do dnia 30 września 2011 r. uczestniczyła w kursie bukietarz- florysta zorganizowanym przez Centrum (...) we W..

Zajęcia odbywały się przy ul. (...) codziennie i trwały od godz. 8.00 do godziny 14.00-14.30.

Dowód: -zaświadczenie o ukończeniu kursu z dnia 30.09.2011 r., k. 8;

-przesłuchanie pozwanej R. K., protokół rozprawy z dnia 10.09.2013 r., płyta CD, k. 51.

Pozwana jest osobą bezrobotną, utrzymuje się z zasiłków okresowych lub zasiłku celowego przyznawanego przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej. Zasiłek okresowy przyznawany jest pozwanej na okres około 2-3 miesięcy i wynosi 300 zł. Zasiłek celowy jest przyznawany na zakup leków, żywności lub odzieży. Pozwana, ażeby otrzymać refundację zakupów, musi przedłożyć rachunki.

Pozwana mieszka sama w lokalu komunalnym. Rodzice pozwanej nie żyją, z bratem nie utrzymuje kontaktów. W wyniku podziału mieszkania na skutek działu spadku po rodzicach pozwana zajmuje jeden pokój w mieszkaniu, pozostała część została przyznana bratu pozwanej. Pozwana uiszcza miesięczne koszty utrzymania swojej części mieszkania w kwocie 153 zł, pozostałą część pokrywa z uzyskiwanego dodatku mieszkaniowego.

Pozwana cierpi na schorzenia kręgosłupa, ma pękniętą łękotkę oraz jest po operacji usunięcia jajnika. Na problemy z łękotką pozwana cierpi od około 3 lat, rehabilituje się dwa razy w roku.

Pozwana co miesiąc uiszcza dobrowolnie alimenty na małoletniego syna w kwocie 50 zł. Wyrokiem Sądu Rodzinnego zobowiązana jest do comiesięcznego uiszczania kwoty 160 zł.

Dowód: -przesłuchanie pozwanej R. K., protokół rozprawy z dnia 10.09.2013 r., płyta CD, k. 51.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione i jako takie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną żądania strony powodowej stanowiła ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. z 2000, nr 50, poz. 601 j.t.). Zgodnie z treścią przepisu art. 16 cyt. ustawy umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym; w bilecie na przejazd określa się wysokość należności za przejazd oraz dane potrzebne do ustalenia zakresu uprawnień podróznego. Zgodnie z art. 33 a tejże ustawy W razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Organizowanie transportu zbiorowego jest zadaniem własnym gminy. Oplata za bilet jednorazowy za przejazd wszystkimi liniami normalnymi w granicach miasta wynosiła 2,40 zł (Uchwała Nr XXI/681/08 (...) z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie opłat za usługi przewozowe transportu zbiorowego świadczone przez Gminę W.), natomiast opłata dodatkowa za przejazd bez ważnego biletu wynosi 50-krotność ceny biletu jednorazowego pełnego, stosowanego na liniach normalnych w granicach miasta.

Mając na uwadze, iż pozwana nie kwestionowała faktu odbycia przejazdu tramwajem bez ważnego biletu, Sąd powództwo uwzględnił w całości uznając je za usprawiedliwione tak co do zasady, jak i wysokości. Pozwana nie przedłożyła bowiem żadnego dokumentu, z którego wynikałoby uprawnienie do odbycia przez nią bezpłatnego przejazdu środkami komunikacji miejskiej. Trudna sytuacja materialna nie stanowi zaś przesłanki do oddalenia powództwa.

Ze wskazanych wyżej względów, Sąd orzekł jak w punkcie I. wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 102 k.p.c. Stosownie do przepisu art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Do tych niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się między innymi wynagrodzenie i wydatki jednego adwokata oraz koszty sądowe. Zgodnie zaś z przepisem art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Powołany przepis art. 102 k.p.c. urzeczywistnia zasadę słuszności i stanowi wyłom w zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu pozostawiając Sądowi pewną swobodę w przyznawaniu zwrotu kosztów procesu (por. postanowienie SN z dnia 13.10.1976 r., IV PZ 61/76) Artykuł 102 k.p.c. nie konkretyzuje jednak pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, dlatego też ich kwalifikacja należy do Sądu, po rozważeniu całokształtu okoliczności konkretnej sprawy. Do kręgu okoliczności branych przez Sąd po uwagę należą zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego.

Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie zachodziły szczególne okoliczności uzasadniające nie obciążanie pozwanej kosztami postępowania w całości. Pozwana znajduje się w ciężkiej sytuacji materialnej- jej miesięczny dochód sięga kwoty 300 zł, z czego połowę pochłaniają koszty utrzymania mieszkania komunalnego. Zakup żywności oraz odzieży pozwanej refinansuje z kolei Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej. Nadto pozwana dobrowolnie uiszcza na rzecz małoletniego syna kwotę 50 zł tytułem alimentów. Sąd wziął również pod uwagę stan zdrowia pozwanej- dolegliwości kręgosłupa oraz kończyn dolnych- które niewątpliwie utrudniają jej znalezienie pracy, a tym samym zwiększenie uzyskiwanych dochodów. Powyższe, w ocenie Sądu, uzasadniało zastosowanie przepisu art. 102 k.p.c.

W tym stanie rzeczy, o kosztach postępowania należało orzec, jak w punkcie II. wyroku.